

O PRÁCI, TÚŽBE A RADOSTI

Rodinná katechézka 111-2019 (677)

www.inky.sk

týždeň po 10. 11. 2019

... alebo o tom, prečo nám to Boh neulahčil, hoci... naozaj neulahčil?

BOŽIE SLOVO:

(Mt 25,14-21)

Čítanie zo svätého evanjelia podľa Matúša: *[Ježiš povedal svojim učeníkom: s Božím kráľovstvom] bude to tak, ako keď sa istý človek chystal na cestu. Zavolať si sluhov a zveril im svoj majetok: ¹⁵ jednému dal päť talentov, druhému dva a ďalšiemu jeden, každému podľa jeho schopnosti, a odcestoval. ¹⁶ Ten čo dostal päť talentov, hneď šiel, obchodoval s nimi a získal ďalších päť. ¹⁷ Podobne aj ten, čo dostal dva, získal ďalšie dva. ¹⁸ Ale ten, čo dostal jeden, šiel, vykopal jamu a peniaze svojho pána ukryl. ¹⁹ Po dlhom čase sa pán tých sluhov vrátil a začal s nimi účtovať. ²⁰ Predstúpil ten, čo dostal päť talentov, priniesol ďalších päť talentov a vravel: "Pane, päť talentov si mi odovzdal a hľa, ďalších päť som získal." ²¹ Jeho pán mu povedal: "Správne, dobrý a verný sluha; bol si verný nad málom, ustanovím ťa nad mnohým: vojski do radosti svojho pána." Počuli sme Božie slovo!*

KATECHÉZKA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 260, 262, 269, 438, 268)

Možno to aj Vás napadlo... mňa to napadlo určite... prečo nám to Boh nejako neulahčil? Nie je vari v Jeho moci premeniť a uzdraviť nás? Prečo nás miesto toho necháva bojovať náš boj, zápasit' s Egom, ktoré je zakopané niekde v našom vnútri, namáhavo mu čeliť pomocou bdelosti a ostatných nástrojov duchovného boja, ktoré máme?

Keď som nad tým uvažoval, uvedomil som si, že je to niečo akoby začarovaný kruh – hoci nie v zmysle beznádejnosti a bezvýhodiskovosti, ako toto slovo normálne používame. A že v strede tohto kruhu sa nachádza veľmi dôležitá vec: túžba. A práve podobenstvo o talentoch, z ktorého kúsok nám práve zaznel a ku ktorému Ježiš Božie kráľovstvo a spásu pripodobnil, nám to dokáže veľmi pekne ukázať, celú vnútornú logiku situácie, v ktorej sa nachádzame.

Na začiatku sú otroci, ktorí závidia svojmu pánovi, že on je bohatý obchodník a oni len bezvýznamní chudobní otroci. Tak si ich pán zavola a povie im: *Dobre. Závidíte mi, že som obchodník. Sami by ste chceli byť obchodníci ako ja a nie otroci. Dobre. Tu máte po talentoch a skúste si to! Obchodujte! Uvidíme, či byť obchodníkom je naozaj to, po čom túžite!* Toto je prvý dôvod nášho boja a námahy v diele nášho spasenia sa. Je to test našej túžby. Nie pre Boha. On vie všetko. Ale pre nás. Aby sme si my ujasnili: Naozaj to chceme? Naozaj chceme byť svätý? Naozaj chceme do Neba? Chceme to tak veľmi, že som pre to ochotný obetovať svoj starý (a, priznajme si, sám v sebe mizerný) spôsob života? Chceme to naozaj tak veľmi, že som ochotný za to bojovať? My sami skúšame a skúmame seba, či nám Nebo stojí za námahu. Či je to teda naozaj to, čo chceme a po čom túžime.

A teraz pokračujeme v Ježišovom podobenstve! *Keď sa pán vráti, zistí, že dvaja otroci naozaj túžia byť obchodníkmi, tretí ale zistil, že veru nie, že to nie je pre neho. Preto dvoch obchodníkmi aj hneď urobí – tretieho ale, podľa jeho voľby, pošle späť do čeladince, späť k životu otroka.* Ani nás Boh nemôže a ani nechce premeniť a zbožštiť bez toho, aby sme to naozaj chceli. A naozaj chceme len to, po čom túžime, po čom skutočne, hlboko, zúfalo túžime, dychtíme – a teda sme pre to ochotní urobiť čokoľvek. A tak naša skúška túžby je súčasne aj bránou k tomu, aby nás Pán nakoniec pretvoril, povýšil a zbožštil svojou mocou. Námaha a farcha duchovného boja je tak nástrojom, v ktorom upevňujeme svoju zarytú túžbu po zbožštení sa, kedy každý deň ju upevňujeme a budujeme a upevňujeme opakovaným rozhodovaním sa: Nie, nevzdám to, neskončím, nepoddám sa, ja to chcem, ja aj dnes budem v boji pokračovať, nikdy, nikdy, nikdy, nikdy to nevzdám! Takto sa túžba buduje a mení z prchavého pocitu a nálady typu „Jé, to je super, to by som aj chcel, to sa mi páči“ na skutočný vnútorný postoj, hlboký, pevný a neotrasiteľný. A keď je v nás vybudovaný, sme konečne pripravení na to, aby nás Boh premenil do tej podoby, po ktorej sme sa takto naučili túžiť.

No a do tretice: *Pán hovorí v závere svojim úspešným sluhom: Vojski do radosti svojho pána.* Viac k tomu hovorí francúzsky filozof Calude Tresmontant: „*Predstavte si majiteľa firmy, ktorý chce zo svojho syna vychovať niekoho, ako je on sám. Sám musel mnoho zápasit', znášať, namáhať sa, kým svojou inteligenciou a svojim dômyslom priviedol firmu, svoje dielo, tam, kde je dnes. Chce, aby sa mu syn, ktorého má rád, vo všetkom podobal, aby sa sám stal tvorcom, aby pocítil božskú radosť z tvorenia a aby si nejako zaslúžil postavenie, ktoré mu raz pripadne. Ako to urobí? Odovzdá firmu takú aká je synovi, až bude dospelý? Isteže nie. Tým by zo svojho syna tvorcu, akým je on sám, neurobil. ... Práve láska otca k synovi vyžaduje, aby syn svojím dômyslom a svojou prácou vlastne znovu vytvoril celé dielo svojho otca, ktoré tu je pre neho, aby sa v istom zmysle stal jeho pôvodcom a tak si zaslúžil to, čo mu pripadne.*“ Presne toto s nami robí Boh. Boh je Stvoriteľ – ako by sme mohli byť zbožštení a byť ako Boh, keby sme nemali možnosť byť tiež opravdivými spolustvoriteľmi Stvoriteľa? Keby sme bez námahy dostali ovocie, na ktorom Boh „ťažko pracoval“ (porov. Gn 2,2)? To by sme ako Boh veru neboli. V Zjavení Jána Ježiš hovorí: „*Toho, kto zvíťazí, posadím vedľa seba na mojom tróne, ako som aj ja zvíťazil a zasadol som s mojím Otcom na jeho tróne*“ (Zjv 3,21). Ježiš bojoval a zvíťazil. Ako by sme mohli byť ako On a mať podiel na radosti svojho Pána, ktorý bojoval a zvíťazil, keby sme aj my sami najprv nebojovali a potom nezvíťazili? A tak práca, námaha, duchovný boj je nevyhnutnou podmienkou toho, aby sme boli naozaj vo všetkom podobní Bohu Stvoriteľovi a Vykupiteľovi a mohli tak mať účasť aj na Jeho Sláve a Radosti.

UVAŽUJEME:

V skutočnosti nám to Boh ulahčil. A veľmi! Ježiš si na seba „obliekol“ a teda aj prežil životy len dodnes asi 108 miliárd ľudí. A teda aj všetku ich bolesť a utrpenie. Nám to Boh neskutočne ulahčil tým, že nás stvoril v tomto svete a v tomto čase veľmi obmedzených. Psychológovia nás poučia, že naše maximum v zdieľaní života toho druhého je zhruba dvanásť ľudí. Číže ono malé spoločenstvo, v ktorom zdieľame svoje životy a navzájom sa prijímame v radosti aj v bolesti. Čo je to 12 ľudí v porovnaní so 108 miliardami? Nič! To najmenšie a najkrajnejšie minimum! Niet divu, že to Pavol nazýva „ľahkými súženiami“ (porov. 2 Kor 4,17), ktoré „*nie sú hodny porovnávania s budúcou slávou, ktorá sa na nás má zjaviť*“ (Rim 8,18). Ba dobrý Boh nám to ulahčil ešte viac tým, keď aj samo zdieľanie obmedzil len na vzájomné znášanie chýb a nedostatkov navonok a na empatiu – súcitiť, ale už nie priame prežívanie bolesti a utrpenia druhého tak, akoby sme vskutku boli ním a v ňom – tak, ako ho pretrpel Ježiš!

Takže áno, musíme sa namáhať a musíme bojovať a musíme „trpieť“ s Kristom, aby sme Ním mohli byť aj oslávení“ (porov. Rim 8,17) – ale dobrý Boh, ako správny Otec svojim milovaným deťom, nám tento boj i túto námahu obmedzil na to najmenšie a najnevyhnutnejšie minimum. Nižšie sa už naozaj ísť nedá. Ak neznesieme a nezvládneme toto minimum – potom ako by sme mohli mať podiel na Kristovi? Potom po ňom naozaj skutočne netúžime. Potom naozaj v skutočnosti túžime po svete, po starom živote Ega, po jeho *modlách* – a teda našou voľou je Peklo, nie Nebo. A Peklo nám Boh vo svojej láske aj dopraje, tak, ako po tom túžime. Ak by sme teda tak žili a rozhodli sa tak. Dúfam ale, že nie.

OTÁZKY:

Pracujem? Bojujem? Frflem na to, vykrúcam sa z toho – alebo v sebe denne upevňujem a posilňujem túžbu i istotu nádeje na víťazstvo? Jedným zo zásadných nástrojov tohto boja a tejto práce je malé spoločenstvo. Využívame ho týmto spôsobom? Učíme sa v ňom byť jeden? Alebo je to len „stretko“?